

ET NÅDENS ÅR

Innsettelsesgudstjeneste i Strinda kirke

1.s.i advent

tekst: Lk 4,16-22

En liten gutt er på reise sammen med besteforeldrene sine. De er til fots, er målbevisst, og ser ikke ut til å ha noe annet i tankene enn å nå fram til målet så fort som mulig. De forteller noen forbipasserende at de er på vei tilbake til heimbyen sin. DE forstår snart at den lille familien har en vond forhistorie,- på grunn av det som rammet dem alle den gangen for lenge siden. Den lille gutten kunne ikke huske noe av dette, men hans bestefar hadde ofte fortalt om det. Harmdirrende, og med skjelvende stemme, - slik ser han for seg bestefaren når han forteller hvordan røvere og banditter hadde plyndret heimbyen deres en gang for lenge siden. De hadde ødelagt alt som var, tatt livet av kvinner og barn. Deres eget hjem var også blitt ødelagt. Ingenting hadde blitt spart. Til og med gudshuset i byen som alle var glad i,- heller ikke det fikk bli stående. Det var bare støv og aske igjen. Til slutt hadde fiendene tatt med seg storparten av folket bort som fanger til et land langt borte.

Men nå er de omsider blitt fri, og de er på vei tilbake til sitt eget. Tida i fangenskapet hadde vært vond, på flere måter. Foreldrene til den lille gutten er borte, det er bare han og besteforeldrene igjen. Det var ikke fritt for at de hadde følt seg glemt og forlatt av alle i den vonde tida, kanskje hadde til og med Gud vendt dem ryggen? Helt siden han var liten har den lille gutten levd med denne historien, han har hørt bestefaren fortelle: Fortelle om fiendens herjinger, men også om hvor fin hjembyen deres var. Og nå er de snart hjemme.

Hjembyen til den lille familien er Jerusalem. Året er 520 før Kristus. Og sammen med andre frigitte fanger er det på tide å bygge opp igjen byen, nesten 70 år etter den ble ødelagt.

I denne tiden får gutten et syn. Sakarja er navnet hans. Han Hører Guds stemme. Gud taler til ham. Det er derfor han er kalt profet, og vi finner en bok i GT som heter Sakarjas bok.. Og slik var ordene fra Gud:

Bryt ut i jubel, datter Sion!
Rop av glede, datter Jerusalem!
Se, din konge kommer til deg,
rettferdig og rik på seier,
fattig er han og rir på et esel,
på en eselfole.
Han skal forkynne fred for folkeslagene,
hans velde skal nå fra hav til hav,
fra Storelven til jordens ender. (Sak. 9, 9-10).

Sakarja skjønner ikke så mye av disse ordene. Men han forstår at Gud gjennom disse synene, profetiene, vil sette mot i folket: Dere er ikke glemt! Og plutselig husker han at Gud hadde jo sendt mange slike budbærer opp gjennom årene med samme oppdrag! Jesaja. Jeremia og flere andre, med samme budskap: Dere er ikke glemt! Dere har en far i himmelen som ser det dere strever med.

Samtidig fornemmer unge Sakarja også at det ligger noe mer i ordene. En gang skal det komme en konge, var det ikke det stemmen sa? Han skal være Rettferdig. (Tenk det! Sak. hadde nok sett mange urettferdige konger både i innland og utland som hadde melet sin egen kake.) Han skal ri på eselfolen. Han skal skape fred for folkene. Hans velde skal nå fra hav til hav. Derfor roper han ordene ut med stor frimodighet, slik som hans profetbrødre hadde gjort før han! Og det tennes en

forventning! Det tennes en forventning i hans egen slekt, ja i hele landet! Hele folket, Israelfolket blir et ventende folk. De slutter aldri å vente på han som skal komme. Og spesielt i tunge tider for landet, ser de fram mot dette, når frelserkongen Messias skal komme

-----

Og mange hundre år etterpå, inn på arenaen kommer Jesus i vår tekst: Som et sjokk, med et brak for de som hørte på! Han siterer en av de gamle profetiene og avslutter med: «I dag er dette skriftordet oppfylt mens dere hørte på.» Dere har ventet i århundrer. Det er jeg som er Messias, sier Jesus. Jesus kommer slik profetene hadde sagt, på en slik måte og på det sted profetene hadde sagt. En ny tid har kommet!

Nå er det advent. Jeg syns adventstiden er en flott tid. Det er akkurat som om det blas om til et nytt kapittel i livene våre også når advent setter inn, ikke sant? Julegatene henges opp, julemarsipanen kommer i hyllene. Litt for tidlig, vil noen si. Vi henger opp julestjerner. Der vi bor henger det allerede lysgirlander ned fra takene. Vi henter fram ting som har vært pakket bort siden i fjor. Fiolette duker og lys kommer på bordet. Vi leter smått fram litt julemusikk, litt for tidlig det også, men likevel. Og barnet i krybben er ikke langt unna. Vi forbereder oss, mentalt og praktisk. Det blas om til et nytt kapittel. Det novembergrå blir avløst av det nye, det som venter oss, det som er lettere og lysere og gladere. Er ikke det flott?

Er ikke dette et behov vi har, til å snu siden noen ganger og begynne på et nytt kapittel, det gjelder for livene våre også? I

alle fall er det slik med meg. La fortid være fortid og begynne en nye tidsepoke. Denne høsten har det vært veldig uttalt for meg og kona mi. Vi har brutt opp fra stedet der vi har bodd i 22 år, der barna våre har vokst opp og flyttet hit til byen. En stor omveltning. Vi følte oss vil litt forkommen den første uka, men nå føles det fint å ha kommet hit. Det er forventning, det er noe nytt som venter oss. Et nytt blad i livsboka har blitt snudd om. Det er flott!

Dette er også adventstida sitt budskap. Det varsler noe nytt, det som skal komme. Jesus lærer oss dette gjennom dagens fortelling. Alle trodde han var en annen! En hærfører for folket, som ville trekke sverdet, som ville fri folket fra romerherredømmet. At han hørte til i de gamle lengsler, i fortida.

Men i dagens bibelord hører vi at han kommer med noe nytt.

«Gledesbudskap for fattige.....»

«Kunngjøre fangers frihet.....»

«Blinde få syndet igjen...:»

«Å sette undertrykte fri....»

Jesus kommer for å rope ut et nådens år fra Herren. Slik møter han oss! Vi tanker lett at fortida blir holdt opp mot oss hvis vi skal ha med Gud å gjøre. Dermed kommer vi skjevt ut og tenker så lett feil om hva kristendom er, om hva det vil si å være et Guds barn. «Det å være et Guds barn, det er det er for de som virkelig fikser livet, som ikke har skraper i lakken! Som ikke har kommet til kort i livets mange infløkte situasjoner. Jesus snur et nytt blad i tidshistorien med sitt komme. Og varsler et nådens år, for oss og for oss alle. Han

sier rett ut at det var nettopp derfor han kom: For alminnelige mskr som meg og deg med både gode og vonde ting i bagasjen, men som ønsker en himmel over livet sitt, som ønsker en frelser som vi kan stole på og gå til både i liv og død. Han er der med sin nåde, ja, er oss nærmest i vår fattigdom, når vi er fattig på styrke.

- han er oss nærmest oss når vi sørger og savner
- han er oss nærmest i vår ensomhet.
- han er nær oss nærmest når vi lengter og føler at han er langt unna oss.

For evangeliet er godt budskap til fattige.

Jesus kommer med en hensikt, lærer evangeliet oss. Han kom for å frelse verden, for å få plass og rom i mitt og ditt liv. For å bygge bru og lage vei for oss til Gud. Og vi er regnet med! Det er som han sier til hver enkelt av oss: Det var for deg jeg kom. Det profetene talte om, det som skjedde: Det var for din skyld dette skjedde! Kom bare nærmere! Han har gitt oss noen møtepunkt, hvor han vil møte oss som vi er:

- dåpen
- nattverden

Et nådens år, sa Jesus. Slik møter han oss. Det er det som venter oss når bladet i livsbøkene våre vendes om, slik er framtiden som Guds barn. Jeg skal begynne som prost her i byen. Jeg ønsker det skal være i nådens tjeneste. La oss ikke være påholdne med nåden. For det var derfor han kom: Å rope ut et nådens år.

